

Kış Gibi

— ebru çimen · 17 Mart 2018

özlemin tohumuna saklanmış çiçekte
birikti sademler ahuzar hallerle
sirasını bekledi soldu mevsiminde
açacaktı oysaki kızıl büyü suçlarımda hata kurbanı tesellimin ucu görünmez
kara bulutlar geçmiş üzerimden
sırt sırta düşmüş dara yanlışlar desen
almamış dersini inandıysa hemen tutulduysa
kara sevdaya artık sığmaz kabına unuttur
eğri doğrusunu araştırmaz da
yalpalar tahterevallide evcilik oynar
bebeğiyle üşür yaşı genç daha
ağrıyor kalbi derin atıyor baksana
Titriyor sesi haziran güneşi kasıp
kavursa da yaz günü yazıyor methiye
yağmur ıslatsa da umursamıyor bile
dolu gözleri ışık saçıyor etrafa yanmanın bedeli
dağılmış vücuduna annesinin dizinde
nefretinden önce kokusu geliyor aklına
Yaralı naziresi kışa hazır değil valizi
karlar erise de çatısına adına münhasır
her kelime sevimli

Hazır pastası üzerinde üflüyor mumu
televizyonda romantik komedi
hislendi yine yazık desen ağlamak üzere
pencere gölgesinde sardunya
buluştuğu şehir kalabalığın arasında
evlendi mi acaba
özlemin ismi zikri fikri belli değil mi
acıyor mu daraltıyor mu nefesi
dünden belli meselesi

Ebru Çimen
16 03 2018